

Vi befinner oss cirka 10-15 år framåt i tiden från idag. "Donki" och "Sanchi" har tvingats hem till byn (så som skedde i slutet av andra boken) och Donki är frustrerad och uttråkad. Han vill ut på äventyr och vill ha Sanchi med sig av flera anledningar. Sanchi å sin sida gillar tryggheten och den stilla lunken hemma och är lite rädd. Dock finns det aningens äventyrslusta i honom också men det vill han inte gärna erkänna för sig själv.

Akt 1

D: (ylande) Sanchiiiiii. Faan Sanche, jag står inte uuut. Det händer ju ingenting. Aaaaldrig nångonting längre. Jag måste ut fattar du det. Jag bara *måste* ut och göra något!

S: (vädjande) Men du vet att det är farligt att gå ut, Gör det inte, du vet att du alltid råkar i trubbel.

D: (vädjar tillbaka, mer upproriskt) Men om inte jag gör något, alltså, om inte jag följer min natur så kommer jag att tyna bort här hemma så är det bara. Jag är född att ge mig ut och söka äventyret (stannar upp och betonar) Och att strida för goda saker! Med dig vid min sida Sanchi.

S: (surt) Strid strid strid! Det är slut med såna dumheter nu. Antingen bryr sig ingen eller också så..så råkar vi illa ut.

D: Jag är inte rädd för att dö. Jag är bara rädd för att inte leva.

S: (slår ut med armarna) Stick iväg du då. Varför ska du tvunget släpa med mig också? Vill du att *jag* ska råka illa ut?

D: Såklart inte. Jag klarar mig naturligtvis utan dig men det är så tråkigt. Ingen att dela sina erfarenheter med. Sanchi, du vet ju hur roligt vi brukar ha på våra äventyr. (höjda ögonbryn från Sanchi) Eh ja, i alla fall efteråt. Sanchi. Du vet att jag behöver ditt stöd och din expertis i vissa frågor...ehm chip-störningar och så..

S: (lite (låtsat) harmset) Hm, ja ja, tänkte väl det. Du behöver en tekniker.

D: (först häftigt sen lite smickrande) Nej, det är inte därför jag vill ha dig med, det vet du men du är ju också så bra på att hålla oss under radarn.

S: (aningen självbelåtet) Ja det är jag och hade jag inte varit det hade vi säkerligen varit döda vid det här laget.

D: Jo jo jag vet...men du fick ju bra betalt för den där gången, eller hur Sanche?

S: (skuldmedvetet) Jo hm. (försöker ge tillbaka skulden) Men du, du utsätter oss alltid för fara Donki, du har liksom ingen aning om vad du gör när du är uppe i dina...dina...ja..rus!

D: Okej men fatta detta, jag måste bara göra det här, för min egen skull, inte för någon annans. Det kallas självförverkligande men det vet väl inte du vad det är Sanchi. Det enda *du* tänker på är pengar och ägande, aktier och fonder och fan och hans faster. Villa, vovve och Volvo, det är du det Sanche. Äh, Sanchi, kom igen nu!

S: Neej, har jag sagt. Och förresten, vem ska ta hand om huset och trädgården och komposten och odlingsbäddarna och fiskarna, för att inte tala om bryggeriet?

D: Det ordnar sig alltid. Det finns säkert flera vi kan fråga.

S: (lägger armarna i kors och skakar på huvudet, säger suckande) Sluta nu Donki.

D: (pressat entusiastisk) Jag kan ge dig några aktier, eller fonder.

S. (fnysskrattar ut) Precis som om du har något kvar att sälja!

D: Men om jag tar mopeden. Så får du mc:n.

S: Äh! Så vaddå, mopeden är ändå bättre än det jäkla vraket till motorcykel.

Donki som inte fattat att Sanchi faktiskt inte är helt orubblig reser sig och går långsamt med ryggen vänd mot Sanchi ett tag.

D: (lågt) Tvinga mig inte att be.

S: (sjunger retfullt) Be be vita lamm...

D vänder sig halvt om och tittar på S först nedslagen och utan hopp och sedan ser han något i S ansikte och blir aningens hoppfull.

D: Åhhh Sanchi! Min bredda, min amigo, min wingman, min vapendragare, min käre vän!

S: Håll käften, jag har inte sagt ja!

D: Jag ser på dig att du vill.

S: (kort och snabbt) Okej, (sjunger igen) Be be vita lamm. (ser befallande på Donki)

D: (går långsamt och lättat ner på knä) Sanchi min Sanchi. Jag ber dig allra ödmjukast. Följ med mig ut på äventyr.

S: (lite trött och uppgivet) Ja ja, Don Ki Shotte din gamla sorgliga riddare. Visst. Fast inte idag.

D: Men *när* då?

S. Det behövs förberedelser. Snart Donki. Snart.

Akt 2

D: Kom! Kom hit till fönstret och titta Sanchi. Ser du kullarna, staden i fjärran, vidderna, ser du?!

S: (lite groggy) Mmm det är fint...men Donki, Donki, titta där! Är det inte jättar som står därborta?

D: Sanchi min käre lille Sanchi, vad jag älskar när din gamla äventyrlusta väcks till liv men du tar som vanligt fel – det där är vindmöllor. Och du borde hålla dig ifrån flaskan har jag sagt.

S: Jamen det har jag ju gjort!

D: Då är det delirium tremens.

S: Äh, och jag har inte tagit något...inte annat än vad du har gjort själv i alla fall.

D: Det jag tar är av medicinska skäl och det vet du.

S: (mumlande) Mycket mediciner blir det...

D: Ja..äh..äsch! Titta nu på de där häftiga molnen och fantisera om vad de ser ut som. Kolla där på det molnet, det ser ut som en hund och det där som en krokodil och det där som...som en...väderkvarn (lite nedslaget).

S. Jo jo visst, (pekar ner på vägen utanför, entusiastiskt) men kolla kolla på de snygga tjejerna som kommer där. Wow! De är så vackra!

D: Blunddockornas armé? Nähä du, de ser ju bara inte verkliga ut och det är de ju inte heller. Alltså rakt igenom.

S: Men det är ju det som är så spännande och läckert...eh..men vad menar du med blunddockorna?

D: (föreläsande) Ja, alltså läpparna trutar onaturligt som när en blunddocka ska ta nappflaskan, sedan är håret på en sån docka onaturligt tjockt och nylonglänsande för om det skulle vara på en riktig bebis och det är de på de här tjejerna också plus att ögonfransarna är alldeles för tjocka och långa för att vara på riktigt. Sedan har de en massa brun färg i ansiktet på ett konstigt sätt, som ser skitigt ut. (lite fundersamt och med viss rädsla) Du Sanchi, jag är faktiskt inte säker på att de är människor längre.... (irriterat) Varför i hela friden vill du ha en blunddocka?! Du som är så jordnära och och..hemkär. (sedan mästrande och bestämt) Det är inte din typ helt enkelt!

S: (lite uppskruvat upprörd) Jasså, men men..Dulci då, alltså hon är ju inte ens söt faktiskt.

D: Jaså, säger du det. Jaha ja, smaken är som baken. Men vet du vad, hon är verkligen precis vad jag vill ha: trygg, säker på sig själv, praktisk, står med båda fötterna på jorden och så är hon ärbar.

S: (gör en mycket oförstående grimas) Va??

D: Alltså, med ärbar menar jag att hon inte sålt sin själ till mammon, makten eller trollen som alla andra, ja som t ex blunddockornas armé.

S: Mmjaha, är hon verkligen så ärbar då egentligen? Hon tog ju minsann emot..

D: (avbryter irriterat) Ja ja ja, skit du i det så lever du längre!

S: (lite bakslugt) Har du träffat henne?

D: (vresigt) Nä!

S: Smsat? Skajpat? Zhappat? Lonkat? Ringt?

D: (argt!) Nej!

S: Har ni haft någon kontakt överhuvudtaget?

Donki tiger.

S: (mjukt, lågt och aningens retfullt) Vet hon vad du känner och vill, Donkimannen?

D: (lågt, truligt) Hon borde veta det. För jag har visat vad jag känner.

S: Hö, du menar den där gången när du försökte flörta med henne och fick ett överseende leende till svar? Du förstår att det räcker inte Donk, du måste kommunicera mer med henne om du verkligen vill ha henne. Visa tydligt att du menar allvar och vill dela ditt liv med henne.

D: Dela och dela...

S: Vad fan, Donk!

D: Okej, det är det första jag ska göra när vi kommer ut Sanchi. Bege mig till Dulci och berätta precis hur jag känner det.

S: Bra Donki. bra!

D: Och du min vän borde också passa på att träffa någon när vi ändå är inne på det spåret, någon riktig kvinna.

S: (lite mumlande) Det finns faktiskt ingenting som säger att inte blunddockorna också vill ha hem och familj och hund och så.

D: Ha! Nu sa du själv blunddockorna!

S: Ja, men..

D: Ja ja, skit samma, huvudsaken är att vi kommer ut och iväg. När sticker vi?

S: Kanske inte imorgon men snart Donki, snart.